Kalász István

Siegfried és a reggel

Felriadt. A fülledt hajnalban. Csöndben feküdt.
Érezte a matracban az atkák élnek baktérium
a pohár szélén van a pók fonja körbe az ablak
kilincset.
Felkereste a papucsát a sötétben majd leült
megírta a verset:
Párkányon öregedik a virág
örökzöld marad az ének a fatörzsben éjjel
a víz az ágak felé halad.

A vers sebezhetetlenné tette - ezt érezte.
Ekkor gondolt a vérre amiben Siegfried fürdött.
Aztán olvasta még a monitoron: kipusztult
púposszövőt láttak az éjjeli lepkére vadászók.
Erdőben medvét üldöztek hajnali féltékenységből
öltek és túlzottan kevesen születnek.

Kint a derengett. A kerítés alatt jöttek-mentek
a giliszták felette sárkányok keringtek. Ő kert
végébe ment papucsban addig nézte az eget
míg az mély lett és várta hogy a hársakról jöjjenek
a szív alakú levelek.